

ARTE

ROSER VILAR
en Rhodas

Precisamente por ser nuestra vecina, y haberle seguido los pasos, podemos constatar la gran madurez artística de Roser Vilar, que ahora ha expuesto en la Sala Rhodas: si desde sus primeros ensayos en este difícil arte de pintar, pudimos augurarle una carrera artística muy prometedora, esta exposición nos demuestra que no estaban descaminados los pronósticos, y que en Roser Vilar hay una artista verdaderamente consciente de que la pintura es algo más que la distribución de colores en una tela. Para Roser Vilar, en su fina sensibilidad femenina, cuenta principalmente el estudio de una cada vez más cuidada composición, que es, en todos los cuadros expuestos, el principal atractivo de cuanto la inspiración le aconseja, para producir ese efecto sorprendente que todos sus cuadros poseen. En un equilibrado conjunto, nos va explicando gitanas, paisajes, flores, y conjuntos de auténtico interés colorista, de tal manera ponderados, que no encontraríamos en ninguno, esas fallas que a veces se encuentran en otros pintores, de lesa perspectiva: sino que antes al contrario, todo lo que Roser Vilar pone de su corazón y de su inteligencia, a partes iguales en el cuadro, está allí con una adecuación y una serenidad, que sólo mueve la adecuada tensión en cada uno de sus elementos, y la perfecta coloración de los temas, que, diríamos que rizando el rizo, subraya y potencia con un maravilloso e inteligente juego de colores, cada uno con su particular papel de contraste, con una separación óptica, a veces incluso presentida nada más, de la diferenciación de los colores direccionales, del juego de los complementarios, y de la corporeidad que a cada asunto presta ese modelado perfecto, estudiado, de tan espontáneo, y esa espléndida matización de cada color, pocas veces usado tal como sale del tubo, pero que es de tal pureza, que se asimila el fundamental y lo que le matiza, con una compenetración de mano maestra.

C. CREUS

L'arxiu.

Després de la Revolució de setembre de 1868, el descrèdit d'Isabel II va fer impossible que aquesta recuperés el tron i es va aconseguir que abdiqués a favor del seu fill Alfons. Aquesta causa, la Restauració dels Borbons, impulsada per Cánovas del Castillo, anava guanyant cada dia més adeptes, fins que en un pronunciament militar de Martínez Campos, que tingué lloc el 29 de desembre de 1874, proclamava rei d'Espanya al príncep Alfons de Borbó. El Llibre d'Actes de l'Ajuntament de Figueres dona constància d'aquest fet: "2 de enero de 1975". "El Sr. Presidente ha manifestado que los ejércitos del Norte, del Centro y de Cataluña y de la guarnición de Madrid y de otras importantes poblaciones, han proclamado al príncipe Alfonso Rey de España: que ante tan importante acontecimiento, cree que el Ayuntamiento, como corporación administrativa, no debe presentar la dimisión...".

L'endemà, 30 de desembre de 1874, Cánovas va constituir un Ministeri-Regència, ratificat pocs dies més tard per el nou monarca: "Gaceta de Madrid". "Proclamado por la Nación y el Ejército el Rey Don Alfonso de Borbón y Borbón, ha llegado el caso de usar de los poderes que por Real decreto de 22 de agosto de 1873 se me confirieron. En virtud y en nombre de S.M. el Rey, vengo en decretar lo siguiente:

El Ministerio-Regencia, que ha de gobernar el Reino hasta la llegada a Madrid del Rey D. Alfonso, se compondrá, bajo mi presidencia de las personas que siguen...".

A partir d'aleshores, l'activitat política s'organitzà d'acord amb el pensament de Cánovas: un joc pacífic en que dos partits, conservador de Cánovas i liberal de Sagasta, s'alternaven en el poder. El fonament del règim polític de Cánovas es concretaria en la Constitució de 1876, que fou elaborada per una comissió composta de totes les tendències de la opinió monàrquica i que governaria Espanya fins que Primo de Rivera l'enderrocà el setembre de 1923.

M.^a Teresa GELIS

Racó de la Sardana



...També Música

Hom considera la sardana com una forma vàlida per l'expressió sentimental vers el nostre poble i és acceptada especialment pel seu caràcter popular i per la pròpia condició agermanadora. Amb realitat la constitució estructural de la sardana, junt amb la nostra pròpia ideologia oberta a l'acceptació forana, permeten que esdevingui una dansa socialment positiva, de caire acollidor.

Però cal també fer incís en el seu aspecte musical, factor que no exclou l'altre, ans ambdós es complementen per fer de la sardana un genuí exponent de la nostra cultura, sota l'harmonica manifestació de música i dansa.

Després que Pep Ventura reestructurés la composició de la cobla, les possibilitats d'aquest conjunt musical han restat il·limitades i aleshores la seva facilitat d'expressió interpretativa ha permès als compositors escriure milers de peces sense esgotar llur imaginació.

La capacitat creadora dels compositors de sardanes ha fructificat en un gran estol de producció, on s'hi ha plasmat a l'ensem la fisonomia del nostre caràcter i la personalitat musical de tot un poble. Recollint temes populars, copsant sovint el propi ingeni, s'han creat sardanes d'autèntica vàlua i de gran contingut melòdic, plenes de pessatges evocadors del sentimentalisme a la terra on han estat inspirades.

El camp de la sardana i la música per a cobla ofereix doncs, un marc obert al delit de l'esperit. La veu suggestiva de la tenora i els tiblets donarà a cada composició un regust delicat de serenitat i pau. Flaviol i contrabaix acompanyaran el ritme, mentre el vigor i la força dels instruments de metall serà emprat per realçar cada tema concret.

Cal doncs que adrecem l'atenció vers el fet musical de la sardana, composició i execució, intentant desgranar a l'ensem música i dansa, amb una perfecta conjunció de ritme i enteniment. Quan menys, atanssem-nos a l'entorn de la cobla a gaudir, encara que sigui auditivament, de l'encís penetrant de la nostra estimada dansa.